

Na kraju, okrivljeni se branio da nikada u životu nije prodavao drogu, da je i kao ovisnik otišao u komunu „Cenacolo“ gdje se nalazio 3 godine i 4 mjeseca, te da je obolio od Hepatitisa C.

Svoju obranu okrivljeni Žunić dao je drhtavim glasom, iz razloga što da osjeća strah, ponajviše radi svoje obitelji i u želji da ista ne ispašta zbog njegove greške.

Sud je potom u smislu čl. 335. st. 2. i uz primjenu čl. 177. st. 5. Zakona o kaznenom postupku pročitao iskaz tog okrivljenika sa zapisnika o ispitivanju, tada osumnjičenika, sada okr. Harisa Žunića koji je ovaj u nazočnosti svoje braniteljice dao djelatnicima policije dana 7. kolovoza 2008. godine (list 273) i u kojoj obrani je izjavio da okr. Gorana Svalinu poznaje od prije 3-4 mjeseca, da su se upoznali u Splitu, preko prijatelja Alena, koji da je svojedobno bio u zatvoru sa Goranom Svalinom. Jedne prigode da mu je Alen predložio da nešto prebaci preko granice, posudivši mu pritom „Golfu jedinicu“ i za tu mu uslugu dao 250,00 EUR-a, braneći se da je tek dolaskom u Split saznao da je prevezio heroin, ali ne i količinu te droge. Heroin da je te prigode predao Goranu Svalinu, negdje oko Trilja, od kojega je tijekom puta mobitelom primao upute.

Na dan utakmice Hrvatska-Turska 20 lipnja 2008. godine, da je za okr. Gorana Svalinu dovezao ukupno 8 kg i to 3 kg heroína i 5 kg smjese, ponovno u Trilj i gdje ga je sačekao Goranov brat, za kojega zna da je bio mršav i srednje visine, a koju drogu i smjesu da je dovezao vozilom „BMW“, kojeg je posudio od prijatelja, te je u Splitu prespavao u željezničkom prenoćištu. Da mu je sutradan Goran dao 1.000,00 EUR-a za prijevoz te droge, nakon čega se, zajedno sa svojom djevojkom Editom, koja se kao i kod ranijeg navrata nalazila s njim u vozilu, vratio u Sarajevo.

U odnosu na događaj od 6. kolovoza 2008. godine, okrivljeni se Žunić tijekom iznošenja iskaza pred policijom i koji u smislu gore citirane odredbe ZKP-a može služiti kao dokaz u postupku, branio mu je toga dana oko 11,00 sati u Sarajevu, okr. Goran Svalina dao torbu, kazavši mu da se u njoj nalazi 3 kg heroína, 10 kg smjese i „loptica“ kokaina. Da je sadržaj te torbe odnio kući, gdje je po autu rasporedio pakete, na način da je heroin stavio u instrument ploču, a smjesu u lijevu i desnu otplatu „Kadeta“. Istog dana u popodnevним satima, zajedno sa svojom djevojkom Editom da je krenuo put Splita, te da ga je i nakon što je ušao u RH, negdje iza Makarske, policija zaustavila i uhitila.

Okrivljeni Žunić se branio da je svaki put znao što vozi i da je to radio isključivo radi novca, zbog loših materijalnih uvjeta, navodeći da je svjestan svega što je učinio i za što izražava kajanje.

Kako je okrivljeni u uvodnom iznošenju obrane na glavnoj raspravi kazao da ne želi odgovarati na pitanja suda i stranaka, to mu, barem oč strane sudskog vijeća nisu mogla biti postavljanja pitanja, u svezi tog dijela obrane.

Okrivljeni **6. Ibrahim Stollakaj** (list 3182) iznoseći svoju obranu sudu je kazao da je početkom 2008. godine bio u bijegu pred riječkom policijom, i nakon što je tamošnji Općinski sud raspisao za njim tjalnicu zbog imovinskih kaznenih djela, zbog čega je došao u Split kod svojih rođaka okr. Ferdi i Mehdi Ahmeti. Isti je okrivljenik, odmah na početku svoje obrane izjavio da se djelomično osjeća krivim, što je svom rođaku Mehdiu Ahmetiu i kada je ovaj to od njega tražio donosio u četiri – pet navrata opojnu drogu heroin, do auto praonice „Bili“ u

Splitu, gdje se nalazio Mehdi Ahmeti i za koju uslugu mu okr. Mehdi Ahmeti nije davao nikakav nova. Inače da on nikada nije dilao drogu, da u svezi toga nikada nije suđen. Od okrivljenika u ovom postupku da poznaje braću Ahmeti, te Joška Balića i Denisa Mirka Mandića, kojega je upoznao u Rijeci tijekom 2006. godine, dok je Joška Balića upoznao dok je ovaj radio kod oca od braće Ahmeti, nakon čega je u tom poslu radio i on, a koji posao je obuhvaćao rad sa sirovinama. Da je jedne prigode svome rođaku Ferdiu Ahmetiu kazao da Mehdi Ahmeti zajedno sa Joškom Balićem „radi“ s heroinom, pri tome misleći da njih dvojica zajedno dilaju heroin.

U odnosu na kazneno djelo iz toč. 2. optužnice, okrivljeni Stollakaj sudu je kazao da on ne zna rukovati eksplozivom, da nije služio ni vojsku. Da dozvoljava da ga na ulici zovu „Splico“. Nadalje, na upit okrivljenog Budića, Stollakaj se branio da nikada nije odlazio sa okr. Balićem u mjesto Marušići po nekakav eksploziv i da je okr. Budića prvi put vidio ovdje na sudu.

Okrivljeni se **7. Ivan Kujundžić** iznoseći svoju obranu na glavnoj raspravi (list 3183) sudu je kazao da je jedne prigode i dok se u lučici pod Marjanom nalazio na jednom brodu marke „Fisherman“ vidio okr. Gorana Svalinu, koji da mu je kazao da mu prijatelj želi takav brod, te da je s njim u zadnja dva mjeseca često oko tog broda kontaktirao, ali da se nisu našli oko cijene tog glisera. Okrivljenog Gorana Svalinu da poznaje iz zatvora, kao i okr. Igora Dokića, ali da od okr. Goran Svaline nikada nije kupio drogu.

Okrivljeni se branio da je njegov broj mobitela 091/222-2223, koji da koristi dulji niz godina.

Okrivljeni se tek na glavnoj raspravi branio da je Gorana Svalinu pitao može li mu nabaviti tablete viagru, jer da radeći na brodu kao skiper je vidio svega i svačega, nakon čega mu je ovaj donio 150 komada tih tableta, po cijeni od 50,00 kuna. Mjesec dana kasnije da je od njega tražio drugu turu i da mu je ovaj donio daljnjih 150 komada, ali da je imao pritužbu na kvalitetu tih tableta, jer da su mu korisnici kazali da iste ništa ne valjaju. Od te druge količine tableta vijagra, da je i prilikom susreta s njim okr. Goranu Svalini „bacio“ 120 komada, pri tom se posvađivši oko kvalitete tih tableta i budući je imao pritužbu na njihovu kvalitetu, na što mu je Goran Svalina kazao da on za to nije odgovoran i da od tada više nisu razgovarali.

Iznoseći svoju obranu u istrazi (lit 434) okrivljeni **8. Igor Dokić** je negirao počinjenje djela koje mu se stavlja na teret, braneći se da je u grupu osoba, koje su u to vrijeme uhićene i procesuirane, upao slučajno i isključivo zbog toga što je ovisnik. Branio se da od okrivljenika poznaje okr. Joška Svalinu s kojim da je imao razgovor par dana prije uhićenja, u svezi nekih papira za motor, te okr. Gorana Svalinu, u odnosu na kojeg da ne može sa sigurnošću izjaviti je li se s njim prije uhićenja čuo na mobitel, niti kada je to bilo zadnji put. Da je ovisnik o heroinu čije su dnevne potrebe 2-3 grama, jer da ga konzumira pušenjem i da je drogu kupovao na području Splita. Od ostalih u to vrijeme osumnjičenika da ne poznaje nikoga od njih. Nadalje da ne poznaje osobe pod nadimcima „Juka“ i „Jale“, da bi se nadimak „Žuža“ odnosio na Joška Svalinu. Što se tiče pronađene droge u njegovoj kući, prilikom pretrage, da je jedino iza perilice u WC pronađeni neki ostaci heroína, da pronađena vaga u kući nije bila digitalne, već ona za domaćinstvo.

Ostajući u bitnom kod svoje obrane u istrazi, okrivljeni Igor Dokić je u svojoj obrani na glavnoj raspravi (list 3183) najprije korigirao dio svoje obrane iz istrage, u dijelu da se on,

pa i tri dana prije uhićenja, preko mobitela čuo sa Goranom Svalina, sa kojim da je više kontaktirao i razgovarao, te da od ranije poznaje svu trojicu braće Svalina.

U odnosu na izraze koji se tijekom reproduciranih razgovora čuju i tijekom razgovora, kao što su bakar ili lož ulje, da nije točno da bi se to odnosilo na drogu, odnosno da kilogrami bakra ili litre lož ulja, označavaju grame droge. Nadalje, okrivljeni se branio da je razmišljajući shvatio da su svi njegovi problemi vezani za ovisnost o drogama, ali da iako je ovisnik desetak godina, da nikada nije osuđivan za preprodaju droge. Što se tiče vrećice, pronađene prilikom pretrage iza mašine za pranje rublja u WC-u, okrivljeni se branio da se u toj vrećici nalazila otopina heroina koju je koristio, te da je ta otopina bila u tekućem stanju, a ne u „suhom“, praškastom, kao se inače prodaje na ulici. Pronađena kućna vaga da mu je služila za provjeru, je li ga prodavatelj od kojeg je drogu kupovao, prilikom prodaje vara ili ne.

Okrivljeni Dokić također se branio da se on bavi raznim stvarima od prikupljanja boca do odvajanja bakra od žica, da je cijena bakra 34,00 kune po kilogramu, te da je uz to nabavljao i gorivo. Stoga da je sa braćom Svalina trgovao sa bakrom, lož uljem i naftom, ali ne sa drogom, niti je od njih drogu kupovao. U svakom slučaju da se ne može precizno izraziti u koliko je navrata uzimao bakar i lož ulje, da bi bakar trebao kidati.

Njegova djevojka da ima dva vozila i to „Golf 4“ i „BMW 5“, u koje je on ulijevao veće količina goriva, budući je on to vozilo vozio.

Izjašnjavajući se o obiteljskim prilikama okrivljeni se Dokić brano da živi u obiteljskoj kući, koja je u naravi dvojni objekt, u kojem on živi u prizemlju, roditelji na katu, da su poremećeni odnosi između njega i oca, da je razveden i da ima sina od 13 godina. Uz braću Svaline da poznaje i okr. Juricu Gabrića, a jedne prigode da mu je okr. Ante Kosor donio neke papire u svezi nekog motora, koja mu je poslao okr. Joško Svalina.

Okrivljeni **9. Ferdi Ahmeti** u svojoj obrani na glavnoj raspravi (lit 3185) kazao da se ne osjeća krivim sa onim što mu se stavlja na teret. Da je veći do vremena od 2007. godine do uhićenja 2008. godine provodio u Rijeci, gdje je zbog bolesti oca tamo preuzeo njegov obrat prikupljanja i otkupa sekundarnih sirovina. Da mu je jedne prigode, vremenski da se ne može odrediti, ali svakako prije uhićenja, rođak Ibrahim Stollakaj kazao da brat Mehdi dila drogu zajedno sa okr. Joškom Balićem, kojeg poznaje još od 2006. godine, dok su se nalazili zajedno u zatvoru. Balić da je radio u obrtu njegova oca i kao vozač kamiona, koji posao je počeo raditi negdje početkom 2008. godine, te da je znao da je isti ovisnik, a da mu je bilo poznato da je ovisnik i Ibrahim Stollakaj. Također da mu je bilo poznato i da njegov brat Mehdi konzumira kokain u većim količinama. Zbog podatka Stollakaja da okr. Mehdi i Balić dilažu drogu da je s njima dvojicom po na osbom razgovarao u više navrata i preko mobitela, a da je o tome pričao i sa svojim poznanikom Denisom Mirkom Mandićem. S njima da nije pričao na način da bi oni radili za njega, niti je od toga što su mu oni govorili preko mobitela, on imao kakve koristi. Stoga i kada se na reproduciranim razgovorima na glavnoj raspravi čuje kao on njih preko mobitela pita što ima, i kada bi ono spominjali pizeve, da bi on na to odgovarao da što mu to spominju i „ako padnete, nemojte mene u to uvlačiti“.

Što se tiče ostalih okrivljenika u ovom postupku okrivljeni se Ferdi Ahmeti branko da poznaje braću Svalina, okr. Juricu Gabrića da poznaje iz viđenja, dok se ranije izjasnio da mu je okr. Ibrahim Stollakaj rod, da je Joško Balić radio u obrtu njegove obitelji, a da okr. Denisa Mirka Mandića poznaje cijeli život.

U odnosu na pronađenu stabljiku marihuane, okrivljeni se brani da je ta stabljika nikla od sjemenki konoplje koje bi on odbacivao kroz prozor, pri čemu da je imao namjeru te stabljike saditi, zasadio bi ih više od jedne.

Kako je i ovaj okrivljenik izjavio da ne želi odgovarati na pitanja tužitelja i sudskog vijeća, to je i u smislu čl. 335. st. 2. uz primjenu čl. 177. st. 5. Zakona o kaznenom postupku pročitao iskaz tog okrivljenika sa zapisnika o ispitivanju, tada osumnjičenika, sada okr. Ferdia Ahmetia koji je ovaj u nazočnosti svog branitelja dao djelatnicima PU Primorsko goranske dana 27. svibnja 2008. godine (list 47-49) i u kojoj obrani okrivljeni ne prijepori da je toga 24. svibnja 2008. godine, nalazeći se u Rijeci nazvao telefonom svog prijatelja iz djetinjstava Denisa Mirka Mandića, da mu nabavi marihuanu, a kada mu je ovaj kazao da mu marihuanu ne može nabaviti već heroin, da su se dogovorili da će mu po autobusu poduzeća „Auto trans“ Rijeka poslati tu drogu. Mandić da mu je uistinu u kuverti poslao tu drogu, koju je u večernjim satima od vozača autobusa preuzela njegova djevojke Tina Štok, kojoj su pristupili djelatnici policije, ali je on nakon toga djelatnicima policije kazao da je droga njegova.

U odnosu na kazneno djelo iz toč. 2. optužnice, okrivljeni Ferdi Ahmeti se branio da on ne zna ništa o eksplozivima, da nije služio ni vojsku. Da Mira Pivca ne poznaje, Alagiću da se javi samo klimanjem glave, pa da nema razloga zašto bi im postavljao eksploziv.

U odnosu na obiteljske prilike, okrivljeni se Ferdi Ahmeti branio da je četiri mjeseca po uhićenju njega i brata Mehdi, njihov otac umor i kada je prestao odlaziti na terapiju. Njihovo imovno stanje u to vrijeme da je bilo srednje, danas da je loše. U kući da živi višečlana rodbina, među njima i otac Ibrahima Stollakaja koji je kronični alkoholičar. Da njegova nevjenčana supruga i dijete žive s njenim roditeljima u Rijeci. I ovaj se okrivljeni, na upit okr. Budića branio da kod njega nikada nije dolazio u Marušiće i da tetovažu na sebi ima dulji niz godina.

Iznoseći svoju obranu okrivljeni **10. Mehdi Ahmeti** na glavnoj se raspravi (list 3186) branio da se njegova obitelj bavi sekundarnim sirovinama, te da su od novca ostvarenog tim poslom kupili dva stambena objekta u Rijeci i sagradili dvije kuće u Splitu. Tijekom 2007. godine da je njegovom ocu dijagnosticiran rak pluća, da nje njegov brat Ferdi stoga vodio obrt u Rijeci, dok je on i u dogovoru sa obitelji vodio obrt u Splitu, zajedno sa svojim radnicima Denisom Mirkom Mandićem, Ibrahimom Stollakajem, Joškom Balićem i još dvojicom radnika koji su vozili kamion. Od 2008. godine da je započeo konzumirati alkohol i kokain, iako drogu do tada nikada nije konzumirao, ponajviše jer je bio depresivan zbog bolesti oca. Da mu je bilo poznato da Joško Balić uživa heroin, da je s njim imao duge razgovore, te da mu je Balić kazao da se od preprodaje heroina može dobro zaraditi, nakon čega je Baliću dao novac, da kupi heroin. Nakon što ga je isti kupio da su ga raspizali i potom počeli preprodavati, te da je on od ostvarene zarade kupovao kokain, koji je u to vrijeme dosta konzumirao i koji ga je dosta „oduzeo“, jer mu se raspao brak i supruga s njim ne želi imati kontakt. Heroin da nije kupovao od okr. Gorana Svaline.

Okrivljeni Mehdi Ahmeti u svojoj je obrani kazao da se smatra krivim što je prihvatio ponudu Joška Balića da kupi heroin, tu drogu prepakira zajedno s njim i prodaju konzumentima.

Nadalje, da se smatra krivim što je dilao heroin i zbog toga što nije bio svjestan posljedica takvog učina.

Izjašnjavajući se o pojedinim okrivljenicima ovom predmetu okrivljeni se u odnosu na okr. Gorana Svalinu izjasnio da ga poznaje iz kvarta i da ga je upoznao kada je ovaj njegovu sestru odveo u bolnicu, ali da ne vjeruje da su se njih dvojica ikada čuli mobitelom. Njegov brat okr. Joška Svalinu da je dolazio kod njih kući, jer da se i on bavio prodajom bakra i sekundarnih sirovina. Okrivljenog Juricu Gabrića da poznaje iz kvarta, te je s njim proveo buran život, izlazeći vani, te konzumirajući speed i kokain. Okrivljenike Antu Kosora, Harisa Žunića, Ivana Kujundžića, Dragana Boljata i Tonča Budića da ne poznaje. Okrivljeni Ibrahim Stollakaj da je njegov daljnji rođak, koji bi mu i po njegovom nalogu, znao donijeti heroin na pojedina mjesta za koje bi mu on govorio, govoreći mu da donese plavu, žutu ili bijelu kesu u kojima se nalazio heroin. Sa okr. Igorom Dokićem da nije u dobrim odnosima. Izjašnjavajući se u odnosu na okr. Nevena Urlića zv. „Nume“ i Tonča Devivija zv. „Gigo“, okrivljeni je kazao da je osobama pod tim nadimkom prodavao heroin. Okrivljenog Sinišu Bradarića da poznaje sa bačvica i da mu je poznato da je jedne prigode od njega tražio novac, da je znao da ovaj kocka i da mu je jedne prigode prodao „peticu“, dakle pet grama heroina, za koje mu je Bradarić kazao da je to za njegovu upotrebu. Okrivljenog Denisa Mirka Mandića poznaje od djetinjstava i da je ovaj od njega kupovao drogu. Što se tiče okr. Joška Balića, okrivljeni se Mehdi Ahmeti branio da je Balić bio vozač u obrtu njegove obitelji, uz to konzument heroina i da mu nije poznato gdje je Balić nabavio heroin, kada bi mu dao novaca za to. Nakon što bi oni heroin raspizali, da su ga počeli preprodavati i da mu je okr. Balić u početku nalazio kupce, a nakon nekog vremena da su ga kupci nazivali na mobitel. S vremenom i kada se, kako kaže „ufurao“ u posao, da je okr. Balića iz njega izgurao, te da je sam nabavljao, raspizavao i preprodavao heroin. Stoga da ga je Balić kao i ostale okrivljenike u ovom predmetu prijavio policiji. Okrivljeni se branio i da njegov brat Ferdi Ahmeti s ovim poslom nije imao ništa.

Odgovarajući na pitanja okrivljenika, okrivljeni Mehdi Ahmeti je kazao da izraz „nema na ler“, znači da nema na dug. Nadalje, da sa okr. Joškom Balićem nikada nije dolazio u mjesto Marušiće, radi nabavke eksploziva, te da tetovaže na sebi ima od svoje 15-16 godine. S okr. Balićem da je imao i osobni sukob jer da mu je ovaj otuđio novac iz torbice, nakon čega ga je istukao i da se postupak vodi pred prekršajnim sudom.

Odgovarajući na pitanja predstavnice optužbe okrivljeni se branio da se uglavnom služio nadimkom „Medo“, da ga je sa Urlićem i Deviviem spojio okrivljeni Joško Balić, da su okr. Joško Svalina i Jurica Gabrić prodavali ukradeni bakar koji bi on nabavljao, jer ga nije smio držati u svom obratu, po zabrani svog oca. Nadalje, da je u to vrijeme koristio mobitele i da se sjeća broja 095/859-1440. Sa okr. Denisom Mirko Mandićem i kada bi ovaj bio zainteresiran za kupnju droge da je stupao u neposredni kontakt, te da se ne sjeća je li ovaj pritom koristio neke izraze za drogu, a kada bi za istu imao potrebu. Da bi okr. Mandić dio tako kupljene droge platio odmah, a koja je bila za njegove osobne potrebe, dok je onaj drugi dio tako kupljene droge, njegova je pretpostavka, dalje preprodavao i na taj način sebi pribavljao novac za drogu. Da je Mandić kod njega drogu kupovao na pizeve i to 100,00 kuna po pizu, ali da ne zna koliko bi on puta dnevno kod njega tu drogu uzimao, u svakom slučaju da je to bilo često.

Nakon što je po usvojenom prijedlogu predstavnice optužbe, vijeće u smislu čl. 330. st. 1. Zakona o kaznenom postupku tome okrivljeniku reproduciralo pojedine tehničke snimke ranije reproducirane u dokazne svrhe, sa nadziranog telefona broj 095/859-1440 i to razgovor broj 2516 od 25. srpnja 2008. godine u 14:07:59, broj 2542 od 25. srpnja 2008. godine u 15:12:56, broj 2667 od 26. srpnja 2008. godine u 17:22:50, broj 2669 od 26. srpnja 2008.

godine u 17:23:42, broj 2670 od 26. srpnja 2008. godine u 17:30:37, broj 2745 od 27. srpnja 2008. godine u 17:57:40, broj 2069 od 20. srpnja 2008. godine u 15:44:21, broj 1464 od 13. srpnja 2008. godine u 16:12:26, broj 2292 od 23. srpnja 2008. godine u 09:35:01, broj 2067 od 20. srpnja 2008. godine u 15:34:32, okrivljeni se u odnosu na dijelove tih razgovora i koji bi se odnosili na količine od 5, 10 i 40 branio da se odnose na količine heroina, od 5 grama, 10 grama i 40 grama, da izraz „cilu balotu napravi“ jest količina heroina od 5 ili 10 grama. Nadalje, da kada se u razgovoru spominje količina od 50 kg bakra, da se to odnosi na 50 grama heroina, te da se izraz bakar odnosi na opojnu drogu heroin. Nadalje, kada se spominje CD, da se to odnosi na heroin, a da 3 CD-a označavaju tri grama heroina. Također kada se u razgovorima spominje izraz „cvancik“, da se to odnosi na 20 grama heroina, a koju količinu mu je u razgovoru broj 2069 od 20. srpnja 2008. godine u 15:44:21 zatražio okr. Siniša Bradarić i čija vrijednost te količine, kod cijene jednog grama od 200,00 kuna, je iznosila 4.000,00 kuna. Da je to jedini put kada je okr. Bradarić od njega tražio tako veliku količinu heroina, ali da ne zna što je okr. Bradarić mislio kada je kazao „da su mu neki već naručili dvije tisuće“. Okrivljeni se branio i da se nikada nije bavio trgovinom odjevnih predmeta, obucom i slično, te da je on i prilikom razgovora sa svojim bratom Ferdijem, a kada su spominjali oružje i neke metke, on to oružje uzeo. Stoga i kada se prilikom reproduciranog razgovora sa broja 095/8644-505 pod brojem 615 od 30. svibnja 2008. godine u 19:31:49 spominju „60 pari cipela“, da se to odnosi na 60 grama heroina, koje je raspizati okr. Ibrahim Stollakaj i Denis Mirko Mandić, te da se iznosi od 5 i 10 iz razgovora broj 888 sa toga telefona od 4. lipnja 2008. godine u 16:36:28 odnose na iznose tisuća kuna, koje je Stollakaj trebao donijeti iz Rijeke u Split i njemu predati osobno. Također i kada se prilikom reproduciranih razgovora spominju oznake „0,3 ili 0,4“, da to odgovara količini heroina zapremine tri ili četiri poravnate male plastične žličice za kavu. Nadalje i prilikom reprodukcije razgovora broj 280 od 3. srpnja 2008. godine u 13:06:34 sa telefona broj 092/2145-325 okrivljeni Mehdi Ahmeti ne prijeponi da je na toj reprodukciji snimljen njegov razgovor sa okr. Juricom Gabrićem i na kojem razgovoru izraz „brzina“, označava opojnu drogu „speed“ opojnu drogu amfetamin, dok izraz „i ono drugo“ označava kokain. Nadalje, da izrazi „ono“ i „ono malo više“ se odnosilo na količinu heroina od 0,1 ili 0,2 grama.

Na kraju okrivljeni se u odnosu na svoje obiteljske prilike izjasnio da je prije pritvaranja živio u svojoj obiteljskoj kući zajedno sa ženom i djetetom, da je supruga po uhićenju otišla živjeti kod svojih roditelja, te da su on i njegov brat Ferdi prije pritvaranja uz oca držali sav obrt kojim se bavio. Uz oca, koji je preminuo četiri mjeseca po pritvaranju da mu je i majka oboljela o karcinoma dojke, te da u mnogočlanoj široj obitelji koja živi na prebivališnoj adresi, situacija nije „ružičasta“. Okrivljeni je želio da se uzme u obzir činjenica je on svoju obranu iznio i za razliku od ostalih okrivljenika, odgovarao na pitanja suda i stranaka, priznajući da je prodavao heroin. Da mu je poznato kao je napravio veliku grešku i to kako kaže prvu ozbiljnu i da mu je za to žao.

Što se tiče kaznenog djela iz toč. 2. optužnice, okrivljeni Mehdi Ahmeti se branio da on nema nikakve veza sa eksplozivom niti ga je tko od ispitanih u ovom postupku teretio. Da poznaje Mira Pivaca, pod nadimkom „Miro vlah“, dok Igora Alagića poznaje iz sportskih krugova, da se jedan drugome jave i da ni s jednim od njih nije imao kakvih sukoba.

Iskazujući na glavnoj raspravi, okrivljeni **11. Neven Urlić** (list 3198) se branio da se ne osjeća krivim za kazneno djelo koje mu se toč. 1. optužnice stavlja na teret, braneći se da je od svih okrivljenika jedino poznavao okr. Joška Svalinu, kojemu da je u nekoliko navrata „sredio“, nabavio heptanon u otopini, za što od njega nije dobio nikakvu nagradu. Bočicu heptanona da bi Svalini nabavio za 100,00 kuna, obično vikendom, a koja bočica odgovara

otopini od 20 komada heptanona. Okrivljeni se branio i da je okr. Jošku Svalini kazao da mu neće nabavljati heptanon ako mu ne nađe nekoga od koga će moći kupovati heroin, zbog čega ga je nakon par dana nazvao „Medo“ dakle, okr. Mehdi Ahmeti od koga da je znao kupiti „peticu“ heroina, dakle pet grama, ali i veće količine od deset, dvadeset, dozvolivši da je jednom kupio i pedeset grama, budući su on i njegova supruga u to vrijeme bili ovisnici, a novac da je imao prodajom dionica. Da je heroin, od „Mede“ kupovao po cijeni i to „petice“ za iznos od 1.000,00 – 1.200,00 kuna, a 10 grama za cijenu od 100,00- 200,00 kuna manje od ukupne cijene koja bi se izračunavala po cijeni od 200,00 kuna po jednom gramu. U svakom slučaju da je heroin do Mehdi kupio u pet – deset navrata, bilo neposredno ili kada bi ga od njega naručio, pa bi novac za heroin predao drugoj osobi. Okrivljeni se branio da kada je i kazao okr. Jošku Svalini da mu nađe osobu koja bi mu prodavala heroin i tu osobu imao u osobi Mehdi Ahmetia, da bi Jošku Svalini nastaviti „sređivati“ nabavljati heptanon. Stoga da njemu nije trebalo ulaziti u poslove koji su predmet optužnice, jer je on u to vrijeme bio zaposlen i primao plaću 6.000,00 – 7.000,00 kuna, a supruga mirovinu oko 1.500,00 kuna, čime su zadovoljavali svoje ovisničke potrebe.

Okrivljeni Neven Urlić branio se i da je svoju suprugu upoznao prije dvanaest godina dok se liječio od ovisnosti u „Vrapču“, da su nakon nekog vremena saznali da su oboje HIV pozitivni, što da ga je dotuklo, nakon čega je počeo uzimati heroin i heptanon, a uskoro da je dobio i hepatitis C, zbog čega mu je narušeno zdravstveno stanje. Da je ovisnik o heroinu od 1995. godine, sa kraćim pauzama, te HIV pozitivan već deset godina.

Okrivljeni **12. Tonči Devivi** u svojoj obrani (list 3201) na glavnoj raspravi se branio da nije počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, braneći se da je on žrtva ovog postupka, jer je kao dugogodišnji ovisnik heroin kupovao u količinama od pet do deset grama, čime bi zadovoljio svoje ovisničke potrebe. Heroin da je konzumirao pušenjem preko folije, dnevno i pet grama, kada bi tu količinu kupio, jer da je bio teški ovisnik. Osim okr. Mehdi Ahmetia i Joška Balića, druge okrivljenike i prije ovog postupka nije poznavao, te da mu nije poznato ništa o negativnim postupcima ostalih okrivljenika u ovom predmetu. Da mu je broj Mehdi Ahmeti dao okr. Joško Balić, kojega poznaje od ranije i koji je kazao da mu se javi kada mu bude trebao heroin, jer ga on prodaje, nakon čega je od okr. Mehdi Ahmetia ukupno, u četiri – pet navrata kupio dvadeset – dvadeset pet grama heroina. Od njega da bi kupovao „peticu“, dakle pet grama po cijeni od 1.100,00 kuna. Drogu da bi kupovao na način da bi telefonom Mehdiu kazao da će uzeti peticu ili deset, da dozvoljava i kako to proizlazi iz reproduciranih snimki da je uistinu 10. i 11. srpnja 2008. godine od Mehdi Ahmetia možda od njega u ta dva navrata naručio količinu od deset grama heroina, ali da misli da taj drugi dan od njega tu drogu nije kupio. U to vrijeme da se bavio uređenjem i prodajom vozila, da je u srpnju 2008. godine na taj način zaradio 1.000,00 EUR-a, da u to vrijeme nije bio zaposlen i da je uz to primao heptanonsku terapiju dvadeset tableta dnevno.

Okrivljeni Devivi sudu je kazao da izraz „piva“ i kako se to navodi u razgovorima tijekom reproduciranih snimki, označava drogu heroin. Kada se u razgovorima, reproduciranim na raspravi spominje napravljenih dvadeset piva, da to znači da je od kupljenje „petice“ trebao napraviti trideset pizeva heroina, ali da je napravio samo dvadeset pizeve, čime da je okr. Mehdi htio kazati da „petica“ nije bila pet grama, već manja.

Za okr. Mehdi Ahmetia da nije prodavao drogu.

U odnosu na osobne i obiteljske prilike, okrivljeni se branio da je prije pritvaranja živio sa nevjenčanom suprugom i desetogodišnjim djetetom u podstanarskom stanu u Varošku, da su mu roditelji umrli i da je dugogodišnji ovisnik još tamo od 1983. godine.

U svojoj je obrani na glavnoj raspravi okrivljeni **13. Siniša Bradarić** (list 3129) ostao kod svoje obrane iz istrage (list 437) kojim je negirao počinjenje djela koje mu se, još u toj fazi postupka stavljalo na teret, braneći se da nema nikakve veze sa ostalim osobama osumnjičenicima i koje bi predstavljale organizaciju, koja bi nabavljala i preprodavala opojnu drogu.

Braneći se na glavnoj raspravi, okrivljeni je uz navedeno kazao i da je okr. Gorana Svalinu upoznao 1987. godine, dok su kao četrnaestogodišnjaci obojica prali šofer šajbe vozila u trajektnoj luci, te da ga od tada do uhićenja nije vidio. Od okrivljenika jedino da poznaje okr. Mehdiu Ahmetia, od kojega da je u travnju 2008. godine posudio novac, ukupno 2.300,00 kuna. Naime da je u to vrijeme dosta kockao i stoga posuđivao novac. Uz to da je bio ovisnik o drogama i koji je prije pritvaranja pio 40 tableta heptanona, s kojom terapijom je u pritvoru nastavio samo prvih mjesec dana, nakon čega je prestao sa istom. Kako je u to vrijeme bio ovisnik, da je Mehdiu Ahmetia pitao može li mu ovaj srediti heroin, na što je Mehdi pristao. U namjeri da dođe do droge, da je u telefonskom razgovoru sa Mehdiem svašta govorio, te da mu je nakon jednog takvog razgovora Mehdi za 1.000,00 kuna prodao heroina, za što mu je on dao novac. Da je to bio jedini put kada je od okr. Mehdiu Ahmetia kupio drogu, te mu je nakon nekog vremena i kada mu je sestra poslala novac iz inozemstva, novac vratio.

Okrivljeni Siniša Bradarić se branio da nije kriv, niti se osjeća krivim za djelo koje mu se stavlja na teret, braneći se da mu je žao zbog ove situacije i time njegove obitelji, te da je danas druga osoba sa drugačijim razmišljanjem, da je drogu počeo konzumirati sa svojih 13-14 godina, da je jedno vrijeme bio u komuni (od 2006. godine do travnja 2008. godine), da živi u domaćinstvu sa roditeljima, koji imaju narušeno zdravlje.

Okrivljeni **14. Denis Mirko Mandić** braneći se na glavnoj raspravi (list 3206), u odnosu na kazneno djelo iz toč. 1. optužnice, izjavio je da se ne osjeća krivim za to kazneno djelo, te da se on nije udružio sa drugim okrivljenicima, da bi oni prema nekakvom stvorenom planu i dogovoru, prevozili, raspacavali i prodavali opojnu drogu. Od okrivljenih da poznaje Joška Balića, koji je radio u obratu Mehdiu Ahmetia, dok je i on tamo obavljao neke poslove, Ibru Stollakaja kojeg je upoznao tijekom 2006. godine, te obojicu braće Ahmti. Da je jedno vrijeme radio u obrtu Mehdiu Ahmetia, za što je dobivao mjesečnu plaću 4.000,00 kuna.

Okrivljeni se branio da je ovisnik od svoje 13 godine, da je drogu kupovao za svoje potrebe, na više mjesta u gradu, pa tako i od okr. Joška Balića i Mehdiu Ahmetia, ali da istu nije preprodavao. U odnosu na događaj od 5. lipnja 2008. godine, da je uistinu toga dana na križanju Hercegovačke i Sarajevske zatečen sa količinom od 29 pizeva heroina i 1,5 grama hašiša, koju količinu droge da je dragovoljno predao djelatnicima policije i za koji učin da je prekršajno odgovarao pred Prekršajnim sudom u Splitu. Ta količina droge, pronađena kod njega tog dana da je kupio od okr. Joška Balića i da je od te količine konzumirao jedan piz. Da je istovremeno konzumirao i heptanonsku terapiju, ali da je uz nju konzumirao i heroin, razne tablete, ali i alkohol. Kada je drogu kupovao od Mehdiu Ahmeti, te je istu plaćao odmah, da za njega nije raspizavao drogu ili ju prodavao. Da se u ovom predmetu osjeća žrtva, jer da je ovisnik, jer da je drogu uzimao često. Da je uz to, osim poslova u obrtu Mehdiu Ahmetia novac zarađivao istovarivanjem vreća brašna, pranjem vjetrobranskih stakala i

slično. Novac od 1.328,00 kuna, kod njega pronađenih 5. lipnja 2008. godine i oduzet po policiji, da je dio novaca kojeg mu je dala njegova majka Azra Bašić da sebi kupi robu, ali da je on za otprilike isti iznos novca kupio drogu. Da je točno da je po nalogu Ferdai Ahmetia ovome u Rijeku dostavio drogu heroin za iznos od 400,00 kuna, jer nije mogao nabaviti marihuanu.

U odnosu na kazneno djelo iz toč. 2. optužnice, okrivljeni Mandić se branio da se ne osjeća krivim za to kazneno djelo, niti se s kim udružio radi vršenja tih eksplozija, niti je postavio eksploziv pod vozilo Igora Alagića. Da nema nikakve veze sa tom eksplozijom, niti sa onom ispred caffe bara Mira Pivca. Da je točno kao je policiji dao iskaz u kojem je priznao postavljanje eksploziva ispod osobnog vozila „VW Polo“ kojim se koristio Igor Alagić, ali da to djelo nije počinio, pri čemu je djelo priznao iz razloga jer mu je okr. Joško Balić koji mu je kao nagradu dao 5 grama heroina, kazao ako bude priveden u policiju, to djelo preuzme na sebe. Međutim da je pravi počinitelj tog djela okr. Joško Balić, što mu je poznato jer mu se isti osobno pohvalio da je toga 28. travnja 2008. godine postavio eksploziv pod „Polo“ i što mu je rekao par dana nakon eksplozije, kazavši mu i da se time htio osvetiti Igoru Alagiću, jer su ga on i njegovo društvo neko vrijeme ranije istukli. Inače da nije služio vojsku, pa da mu tako ništa nije poznato o eksplozivu.

Kako je i ovaj okrivljenik, poput većine okrivljenika izjavio da ne želi odgovarati na pitanja tužiteljstva i sudskog vijeća, to je sud u smislu čl. 335. st. 2. uz primjenu čl. 177. st. 5. Zakona o kaznenom postupku pročitao iskaz tog okrivljenika sa zapisnika o ispitivanju, tada osumnjičenika, sada okr. Denis Mirko Mandić koji je ovaj u nazočnosti svog branitelja dao djelatnicima PU SD I PP Split dana 8. kolovoza 2008. godine (list 382), u kojem je i u odnosu na djelo iz toč. 2. optužnice iskazivao da je večer, prije postavljenog eksploziva ispod osobnog vozila „VW Polo“ on se našao sa okr. Joškom Balićem, koji mu je predložio postavljanje eksplozivne naprave ispod tog vozila, ne kazavši mu tko se istim koristi. Da su potom on i Balić angažirali Josipa Soču, narkomana kao i on, a sve kako bi ga ovaj odvezao do mjesta gdje je trebao postaviti eksploziv. Joško Balić da mu je obećao ukupne pet grama heroina, ako eksploziv postavi pod vozilo. Da se potom motorom kojim je upravljao Sočo i kretajući se iza vozila marke „Golf“ kojim je upravljao Balić, dovezao do jedne ulice na Sućidru, gdje je potom sjeo u Balićev auto, koji se odvezao do jednog „Pola“ i gdje mu je Balić pokazao vozilo pod koje mora postaviti eksploziv. Da mu je tu dao eksplozivnu napravu, koja se nalazila u jednoj vrećici iz koje je virio fitil, te da mu je Balić objasnio kako ga treba upaliti upaljačem, nakon čega se udaljio ulicu niže, gdje ga je cijelo vrijeme čekao i Sočo. Okrivljeni Mandić je potom iskazivao da je uzevši tu napravu, eksploziv postavio s lijeve strane vozila marke „Polo“, malo prema naprijed, kako bi i obzirom na rezervoar eksplozija imala veći učinak, pazeći da u tom trenutku u blizini ne bude ljudi. Uvjerivši se da se u tom trenutku, u blizini auta, nitko od ljudi ne nalazi da je upaljačem upalio fitil i trkom otišao do mjesta gdje se nalazio Sočo, te su se potom motorom udaljili, pri čemu je u jednom trenutku čuo jaku eksploziju, znajući odakle ista dolazi. Soči da je od onih pet grama heroina, koliko je dobio, dao jedan piz.

U odnosu na djelo iz toč. 1. optužnice, okrivljeni se u iskazu pred policijom branio da je za Joška Balića, preprodavao heroin nekoliko mjeseci, da bi mu jedna djevojka u ime Balića donosila po pet grama ili „30“ pizeva, od čega bi sebi ostavio gram, dok bi ostatak prodavao ovisnicima. Novac od prodanog heroina daje donosio Baliću na dogovoreno mjesto. Heroin da je prodavao po gradu, ovisno o tome kako bi to od njega mobitelom zahtijevali kupci.

Iskazujući u svojoj obrani na glavnoj raspravi (list 3202) okrivljeni **15. Dragan Boljat** se branio da se ne osjeća krivim za djelo koje mu se stavlja na teret, te da se s nikim nije dogovarao, udruživao u posao, vezano uz nabavu i prodaju heroina. Joška Svalinu da poznaje desetak godina, te bi ga okr. Joško Svalina znao pitati je li mu što od heptanona ostalo, a dok je bio na heptanonskoj terapiji. Joško Svalina da ga je upoznao i sa bratom Goranom Svalina, nekih mjesec dva prije uhićenja, te da ga je Goran, par dana prije 25. lipnja 2008. godine pitao da hoće li s njim poći u bosnu, na što je ovaj pristao. Toga 25. lipnja 2008. godine, da je okr. Goran Svalina svojim „Mercedesom“ došao po njega u Solin, da je prethodno u ambulanti popio svoju heptanonsku terapiju, te da mu je tijekom putovanja Svalina kazao da idu u Sarajevo i da se tamo neće dugo zadržavati. Na povratku iz Sarajeva da su u Cisti zaustavljeni od strane djelatnika policije i nakon nekog vremena pušteni. Da je uz heptanonsku terapiju u to vrijeme znao uzimati i heroin, pri čemu da se ne sjeća da ga je kupovao od okr. Mehdiha Ahmeti, međutim ako je to ovaj kazao u svojoj obrani, da onda dopušta da je od njega kupio heroin. Okrivljenog Joška Balića da ne poznaje. Izjavljuje da mu se u tijelu još uvijek nalaze geleri koje je zadobio u domovinskom ratu.

Okrivljeni **17. Tonči Budić** u svom iskazu pred djelatnicima PU SD (list 776), a koju iskaz je dao u svojstvu osumnjičenika i u nazočnosti izabrane braniteljice, kazao je da je on veliki ljubitelj oružja, vojne opreme i slično. Za oružje i eksploziv koji mu je pronađen u kući, tijekom pretrage 7. kolovoza 2008. godine iskazivao je kako je pištolj marke CZ TT M 57, call. 7,62 mm nabavio još 1993. godine u BiH, dok su dva okvira za automatsku pušku call. 7,62 mm po 30 komada streljiva tog kalibra „ostaci“ iz domovinskog rata, također da je i tri upaljača za pješačku rasprskavajuću odskočnu minu nedugo prije kupio preko interneta. Također da su u kući i prilikom pretrage pronađeno 5 komada trotilnih metaka težine svaki 500 grama, koje da je također 1993. godine nabavio u R BiH. Budić je djelatnicima policije kazao i da je početkom 2008. godine upoznao Joška Balića, koji je vozio auto marke „Golf“ i koji mu je u dva navrta, prvo 18. ili 19. travnja 2008. godine, odnosno idući vikend 27. travnja 2008. godine dao dijelove eksplozivne naprave. Naime, prve prigode da je „popustio“ kada je Balić od njega tražio eksploziv, te da mu je dao dva detonatora, metar sporo gorećeg štapina, jedan trotilni metak od 100 grama i 200 grama privrednog eksploziva. Okrivljeni se branio da je znao da se od istog može napraviti eksplozivan naprava. Da je dva dana kasnije u tisku „Slobodna Dalmacija“ čitao da je sa nedjelje na ponedjeljak netko bacio eksplozivnu napravu na nogostup ispred nekih kafića. Kako ga je Balić i sjedećeg vikenda zvao i od njega tražio eksplozive i kazavši mu da će ga zamijeniti za dop, dakle heroin, da mu je toga 27. travnja 2008. godine, dao jedan trotilni metak od 500 grama i jedan detonator, koji mu je dao na magistralnoj cesti. Da je vidio kao su s Balićem do njega se u vozilu nalazile i dvije muške osobe romskog podrijetla i to jedna starosti 17-18 godine, obučena u „Adidas“ trenerku, da drugi starosti 22-25 godina, tamne puti, kljunastog nosa. Da je sutradan u novinama pročitao da je noć ranije minirano auto Igora Alagića i da je odmah posumnjao da bi se moglo raditi o eksplozivu kojeg je dao Baliću. Kazao je i da ako obje eksplozije potječu od eksploziva kojeg je on dao Baliću, da je riječ o eksplozivu istog sastava i serije.

U svojoj obrani u istražnom postupku (list 950 i 1078), okrivljeni Budić je kazao da ga je s Joškom Balićem upoznao Mario Marušić, njegov rođak. Da eksploziv datira još od 1993. godine i dok je ratovao, sada se braneći da mu je Budić kazao da mu eksploziv treba za neke građevinske poslove. Okrivljeni je pojasnio i da od one količine eksploziva koje je Baliću prvi

put dao, su se mogle napraviti dvije eksplozivne naprave, da se osjeća krivim što je Baliću dao ovaj eksploziv.

Ostajući u bitnom na glavnoj raspravi (list 3203) kao kod obrana u policiji i u istrazi, okrivljeni Budić se branio kako vjeruje da je Mario Marušić rekao Jošku Baliću da on ima eksploziv i eksplozivne materijale, budući se bavi građevinskim poslovima, te da je stoga Balić to od njega tražio. Da se on s nikim nije udružio s namjerom postavljanja eksplozivnih naprava ispred kuće Mira Pivca i pod vozilo Igora Alagića, te da on te osobe ne poznaje.

Okrivljeni se na raspravi branio da je Baliću prvi pute eksploziv dao 20. travnja 2008. godine u popodnevnom satima, precizirajući da mu je dao dva detonatora, metar sporo gorećeg štapina, trotilni metak od 200 grama i 200 grama eksploziva, pri čemu i u odnosu na odstupanja u policiji u pogledu težine metka i datuma davanja eksploziva Baliću, okrivljeni izjavio da je točno ono što je rekao na raspravi, pri čemu je dan kada mu je prvi put dao eksploziv prethodio noći u kojoj je došlo do eksplozije ispred caffè bara Mira Pivca, o čemu je sutradan pročitao u novinama. Okrivljeni na raspravi nije mogao prepoznati one dvije muške osobe koje su se nalazile u Balićevom „Golfu“ kada mu je taj drugi put dao eksploziv, trotilni metak i detonator, navodeći da to nisu bili okrivljena braća Ahmeti. Da on nije mogao posumnjati da će Joško Balić, kojemu je u ta dva navrata dao eksploziv isti koristiti u postavljanju, odnosno bacanju eksplozivne naprave ispred caffè bara Mira Pivca i pod vozilo Igora Alagića, braneći se daje čista koincidencija da se vremenski podudaralo vrijeme kada je on Baliću u dva navrata dao eksploziv i da je u oba ta dva navrata davanje tog eksploziva neposredno prethodilo tim dvima eksplozijama.

Okrivljeni se također branio da ne pamti da je nakon tih dviju eksplozija u gradu Splitu dolazilo do novih eksplozija.

U odnosu na kazneno djelo iz toč. 4. optužnice, okrivljeni je priznao da je toga 7. kolovoza 2008. godine u njegovoj obiteljskoj kući u Marušićima kod Omiša od strane policije pretragom pronađeno 5 komada trotilskih metaka težine svaki po 500 grama, 68 komada streljiva call 7,62 mm, pištolj marke CZ TT M 57 tvorničkog broja C-51295, call 7,62 mm, dva okvira za automatsku pušku call 7,62 mm, sa po 30 komada streljiva istog kalibra, te tri upaljača za pješačku rasprskavajuću odskočnu minu, za koje je izjavio da su bili školski, koje oružje i eksplozivne tvari su mu potom oduzete, policijskom potvrdom, koju je uredno potpisao. U svezi toga da se protiv njega vodi prekršaji postupak, ali da isti nije okončan.

Odgovarajući na pitanja o obiteljskim prilikama, okrivljeni Budić se branio da živi sa ženom i djetetom, da je bio sudionik Domovinskog rata, te da je uslijed ratnih zbivanja u BiH zadobio ozljede na glavi, zbog čega pije razne tablete.

Sud je tijekom dokaznog postupka, na glavnoj raspravi ispitao u svojstvu svjedoka oštećenike Zdravka Madunića, Zvonka Pericu, Jasminku Dodig Brković, Matu Boticu, Jadrana Ivančića, Jozu Dadića, Davora Trebješćanina, Ivana Bakovića, Vesnu Alagić, Antu Karina, Ivana Pivca, Mira Pivca, Stipu Dolića, Dejana Memiša, te svjedoke Igora Orlandinija, Dina Dukića, Maria Marušića, Dina Babića, Vinka Milića, Antu Šerkinića, Igora Alagića, Josipa Soću, Damjana Alerića, Miju Maleša, Ivicu Tokića i Janju Svalina.

Suglasnošću stranaka sud je u dokaznom postupku na raspravi pročitao iskaze svjedoka – oštećenika Dubravke Čagalj od 20. listopada 2008. godine (list 1028) i Nediljka

Rakića od 22. listopada 2008. godine (list 1058), te svjedoka Andrijane Đalto od 15. rujna 2008. godine (list 902).

Sud je, na dalje, u dokaznom postupku na glavnoj raspravi (list 2772), temeljem čl. 331. st. 1. toč. 1. Zakona o kaznenom postupku, pročitao iskaz oštećenika Ivana Kurobase od 21. listopada 2008. godine (list 1021) iz razloga što je taj oštećenik podneskom izvijestio sud da će se poslom izvjesno vrijeme nalaziti u inozemstvu, čime je njegov dolazak na raspravu otežan i vremenski neizvjestan, time da uz to, taj oštećenik i nema spoznaja o počinitelju kaznenog djela u kojem je oštećen, a kako i proizlazi iz njegovog iskaza u istrazi.

Kako je na raspravi svjedok Ljiljana Gojević Svalina, supruga prvookrivljenog Gorana Svaline izjavila da želi iskoristiti blagodati ne svjedočenja iz čl. 234. Zakona o kaznenom postupku i time ne iskazivati na glavnoj raspravi kao svjedok, to je sud rješenjem (list 2785), a nakon što je pregledom izvoda iz knjige vjenčanih od 19. prosinca 2008.g. o sklopljenom braku između Gorana Svaline i Ljiljane Gojević (list 2693), to utvrdio, temeljem čl. 331. st. 2. i 3. ZKP-a iz spisa izdvojio zapisnik o njenom ispitivanju pred istražnim sucem dana 15. listopada 2008. godine (list 901).

Nadalje, sud je u dokazne svrhe na glavnoj raspravi ispitao sudskog vještaka psihijatrijske struke Jasminku dr. Šarić, koja je prethodno i za potrebe postupka izradila više pisanih psihijatrijskih nalaza i mišljenja za okrivljenike i to za Gorana Svalinu, Joška Svalinu, Ibrahima Stollakaja, Igora Dokića, Mehdiu Ahmetia, Nevena Urlića, Tonća Devivia, Sinišu Bradarića, Denisa Mirka Mandića i Dragana Boljata, te je u odnosu na svaki pisani nalaz i mišljenje spram pojedinog okrivljenika, vještak dr. Šarić bila pozvana na raspravu radi eventualnih pitanja, prigovora i primjedbi na svoje pisane nalaze i mišljenja.

Sud je također u dokazne svrhe na glavnoj raspravi (list 2918) ispitao stalnog sudskog vještaka za požare i eksplozije Mladena Rutalj iz Centra za forenzična, ispitivanja istraživanja i vještačenja "Ivan Vučetić" koji je prethodno sudu dostavio tri pisana kemijsko - fizikalna vještačenja i to od 29. travnja 2008. godine (list 795-798), 26. lipnja 2008. godine (list 771-773) i 24. rujna 2008. godine (list 1045-1047).

Na istoj raspravi (list 2914) sud je u dokazne svrhe ispitao i stalnog sudskog vještaka za toksikologiju Ines Gmajnički također djelatnicu Centra za forenzična, ispitivanja istraživanja i vještačenja "Ivan Vučetić" koja je prethodno sudu dostavila dva pisana toksikološka vještva i to od 9. rujna 2008. godine (list 957-959) i 29. rujna 2008. godine (list 1000-1005).

Sud je također u dokazne svrhe na glavnoj raspravi (list 2985) ispitao stalnog sudskog vještaka za komunikacije Pedraga Jurića, koji je prethodno i za potrebe postupka obavio analizu izlista dobivenih od operatora za mobilnu telefoniju po IMEI brojevima, od 24. studenog 2008. godine (list 1378-1603) kojim su dostavljeni podaci za mobilne pretplatničke brojeve za koje su određene mjere izvida i to po IMEI-a brojevima aparata za period od 1. siječnja 2008. godine do 8. kolovoza 2008. godine i to od VIP operatera dostavljen sudu dana 3. studenog 2008. godine, u pisanom obliku (list 1090-1327) i operatera T mobile, čiji su izlisti u na CD formatu sudu dostavljeni na CD-u disketi, dana 5. studenog 2008. godine (list 1337).

U dokazne svrhe sud je pročitao i pregledao potvrde o privremenom oduzimanju predmeta PU SD brojeva 69601 (list 22, 870), 69602 (list 25, 873), 69603 (list 26, 874),